

Arrest

nr. 304 121 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. QUESTIAUX en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

Op 23 september 2020 diende u in België bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een eerste verzoek om internationale bescherming in.

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoun te zijn, zeventien jaar oud te zijn, en geboren te zijn in het dorp Garatak Hedaykhel in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. In uw dorp woonde u samen met uw ouders en uw vier jongere broers. In Afghanistan ging u naar de moskee voor koranles en ging u met de dieren die jullie hadden naar buiten om ze te laten grazen. Uw vader was landbouwer en bewerkte de gronden van uw familie, uw moeder was huisvrouw. Eén broer van uw moeder werkte als agent in de Shogal Dara controlepost, haar andere broer was landbouwer.

Beide broers woonden in het dorp (Kuzah) Gudarrah, maar deze die bij de politie was bleef aan de controlepost overnachten. Altijd als uw vader boodschappen ging doen passeerde hij de controlepost waar uw maternale oom werkte en stopte hij even om met hem te roken of een babbeltje te doen.

Op een nacht, toen u in het huis sliep van uw oom die landbouwer was, ging daesh naar uw ouderlijke huis. Ze zeiden tegen uw vader dat hij met hun naar een andere plaats moest gaan. Uw vader weigerde omdat hij dacht dat hij door hen gedood zou worden als hij meeging. Uw moeder kwam tussenbeide en wilde uw vader beschermen. Terwijl uw kleine broertjes aan het huilen en roepen waren ontstond een schermutseling waarbij daesh uw beide ouders doodschoot. Uw oom en tante werden op de hoogte gesteld van wat er gebeurd was en haastten zich naar het huis van uw ouders, tegen u zeiden ze niets en ze lieten u slapen.

's Ochtends was u thee aan het drinken in het huis van uw oom toen u via de luidspreker van de moskee van het dorp Mustakhel hoorde dat twee personen overleden waren. U hoorde de namen van uw ouders en raakte in paniek. U haastte zich naar uw dorp en zag dat er veel bloed lag en dat er veel mensen aanwezig waren aan uw ouderlijk huis, hierdoor viel u flauw. U werd weggebracht en even later ging u terug naar de woning omdat u uw ouders nog wilde zien, opnieuw viel u flauw. Later diezelfde ochtend was de begrafenis van uw ouders. U linkte de dood van uw ouders aan het feit dat uw vader vaak bij uw oom langs de controlepost passeerde en met hem een babbeltje deed. U vermoedde dat daesh dacht dat hij spioneerde voor de overheid of er linken mee had.

Drie weken later werd uw oom gebeld door de mullah van de moskee die hem zei dat hij u naar hem moest sturen. U ging naar het dorp en aan de moskee stonden drie daesh-strijders, binnen stonden er nog twee. De mullah zei dat de strijders daar waren om u mee te nemen. U zei dat zulks onmogelijk was gezien u nu de oudste was en voor de familie moest zorgen. De daesh-strijders zeiden echter dat ze alle kosten van uw familie zouden betalen maar u moest meegaan en dat ze u konden verplichten. Toen u dat hoorde vroeg u of u uw broers nog kon zien en daarom nog naar huis mocht gaan, u zou de volgende dag terugkeren. U kon de mullah overtuigen om een dag voor u garant te staan. De strijders dreigden u zoals uw ouders te vermoorden in geval u niet zou terugkeren maar u verzekerde hen dat u de volgende dag zou terugkomen. U ging naar huis en vertelde alles aan uw oom die ervoor zorgde dat u het land ging kunnen verlaten. De volgende ochtend vertrok u met een smokkelaar richting Kabul. Vanuit Kabul ging u naar Nimroz en verliet u het land. Enkele dagen na uw vertrek ontving uw oom een brief waarin stond dat u zich bij daesh moest aanmelden, zo niet zouden ze u doden. Verder had uw familie geen problemen gehad met daesh. U reisde via Pakistan, Iran en Turkije door naar Griekenland. Van daaruit reisde u verder via Macedonië, Servië en nog enkele voor u onbekende Europese landen naar Frankrijk van waaruit u naar België reisde.

Sinds de machtsovername door de taliban verdween uw oom spoorloos. Hij zat namelijk op een dag in de controlepost en alle mensen die daar werkzaam waren werden meegenomen door de taliban. Verder had u geen informatie over zijn ontvoering en of hij nog in leven zou zijn of niet.

Indien u zou moeten terugkeren naar Afghanistan vreesde u gedood te worden door daesh.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een rekruteringsbrief van daesh, een brief van de ouderen van uw dorp, vier foto's van uw oom, een badge van uw oom, een bankkaart van uw oom, uw taskera, de taskera van uw vader en moeder, de taskera van uw opa en de taskera van uw oom.

Op 31 augustus 2022 nam het CGVS inzake uw verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtrelaas en er geen andere elementen waren die erop wezen dat u nood had aan internationale bescherming. U ging tegen de beslissing van het CGVS in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad, de RvV).

Op 16 januari 2023 oordeelde de Raad bij arrest 283199 dat u niet erkend werd als vluchteling en dat de subsidiaire beschermingsstatus u geweigerd werd. De Raad trad in zijn arrest de analyse en beslissing van het CGVS bij. Waar u in uw verzoekschrift bijkomende elementen had aangebracht ter ondersteuning van uw bewering dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolging diende te vrezen omdat u als ongelovige of verwesterd zou worden beschouwd, concludeerde de Raad na een omstandige analyse en motivering, dat u dit niet concreet aannemelijk had gemaakt. U ging niet in hoger beroep maar keerde evenmin terug naar Afghanistan.

Op 15 februari 2023 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Wat later, in mei 2023, wilde u ook in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming doen maar u kwam een tiental dagen later terug naar België. Op 7 juni 2023 legde u bij de DVZ een 'verklaring

volgend verzoek' af in het kader van uw tweede Belgisch verzoek. U stelde nieuwe elementen te hebben. Met name stelde u een oudere broer te hebben die u niet vermeldde in uw eerste verzoek. Deze broer, A.H., werkte ook in de controlepost waar uw maternale oom werkte. U was het die kledij en voedsel naar uw broer in de controlepost bracht. Toen de mannen van ISIS (daesh/ISKP) uw ouders vermoordden, was hun eigenlijke doel om uw broer te rekruteren. Na dat incident probeerde uw maternale oom u ook bij de Afghaanse lokale politie (ALP) binnen te krijgen maar u werd geweigerd omdat u minderjarig was. Uw broer probeerde u dan in het leger te krijgen maar dat lukte evenmin, omwille van dezelfde reden. Gezien u zowel vervolging door de taliban als door ISIS riskeerde, was uw enige resterende optie dan ook het land te verlaten. U voegde nog toe dat na de machtsovername niet enkel uw oom, maar ook uw oudere broer, werd meegenomen door de taliban. U bracht deze elementen niet eerder aan omdat andere mensen u zeiden dat u sommige elementen niet mocht vermelden. Bijkomend hoorde u van uw oom, J.Ag., dat de taliban uw jongste broer kwam zoeken om hem te rekruteren. Uw oom zei dat hij ondertussen in Iran was maar u denkt dat de taliban hem meenamen.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legde u kopieën van volgende stukken neer: elf foto's van uw broer A.H., een opleidingscertificaat van uw broer, twee bankkaarten van uw broer, de achterkant van zijn badge, twee borgdocumenten van het leger.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofd geen bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u ondertussen meerderjarig bent geworden. Het CGVS is dan ook van oordeel dat er sindsdien in uw hoofd geen bijzondere procedurele noden verbonden aan de hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige meer kunnen worden aangenomen. U maakte verder geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden zouden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofd kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Met betrekking tot uw nieuwe verklaringen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, dat zij minstens fundamentele omissies in uw eerste verzoek zouden zijn geweest, of dat zij een belangrijke andere wending aan de verklaringen van uw eerste verzoek geven, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Met name stelde u een oudere broer te hebben die u niet vermeldde in uw eerste verzoek. Deze broer, A.H., werkte ook in de controlepost waar uw maternale oom werkte. U was het die kledij en voedsel naar uw broer in de controlepost bracht. Toen de mannen van ISIS (daesh/ISKP) uw ouders vermoordden, was hun eigenlijke doel om uw broer te rekruteren. Na dat incident probeerde uw maternale oom u ook bij de Afghaanse lokale politie (ALP) binnen te krijgen maar u werd geweigerd omdat u minderjarig was. Uw broer probeerde u dan in het leger te krijgen maar dat lukte evenmin, omwille van dezelfde reden.

Gezien u zowel vervolging door de taliban als door ISIS riskeerde, was uw enige resterende optie dan ook het land te verlaten. U voegde nog toe dat na de machtsovername niet enkel uw oom, maar ook uw oudere broer, werd meegenomen door de taliban.

Hier moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek

louter bijkomende verklaringen aanhaalt die op een relaas dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Verder dient er te worden op gewezen dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming per definitie inhoudt dat een verzoeker potentieel gevoelige informatie moet delen met de behandelende instanties van het verzoek. De vertrouwelijkheid van de meegedeelde informatie is hierbij gegarandeerd. Het is de plicht van de verzoeker om internationale bescherming om zijn volledige medewerking te verlenen aan het onderzoek en alle relevante feiten in dat verband mee te delen. Elementen of gebeurtenissen die reeds plaatsvonden voor het indienen van het eerste verzoek, en waarvan de verzoeker op de hoogte was, kunnen strikt genomen niet worden beschouwd als nieuwe elementen daar zij hadden moeten worden aangebracht in het eerste verzoek. Nu u deze elementen in het kader van uw eerste verzoek niet heeft aangehaald, zelfs niet in het kader van uw beroep ingediend bij de RvV, wordt vermoed dat het hier gaat om verzonnen elementen die slechts worden aangehaald in de hoop opnieuw toegang tot de procedure ten gronde te krijgen. Dit is des te meer zo daar u geen enkele overtuigende uitleg geeft voor het niet vermelden van de "nieuwe" elementen in uw eerste verzoek. U legt de verantwoordelijkheid daarentegen volledig bij 'andere mensen' die u zeiden dat u sommige elementen niet mocht vermelden (verklaring volgend verzoek, 7 juni 2023, punt 14, 17, 20). De verantwoordelijkheid om de waarheid te vertellen aan de instanties die u om internationale bescherming verzoekt is echter geheel de uwe.

Betreffende de elementen die u aldus bewust zou hebben verzwegen in uw eerste verzoek, kan ook worden vastgesteld dat zij niet van een dusdanige aard of gevoeligheid zijn dat u ze zou willen verzwijgen, indien zij waar zouden zijn. Integendeel, het gaat hier net om elementen die zouden aantonen dat ISIS en de taliban méér redenen zouden hebben om u te viseren. Moesten deze elementen waar zijn geweest, dan zou u er enkel baat bij hebben gehad om ze eerder te vermelden. Zo houdt het geen steek dat men u zou geadviseerd hebben om wel uw maternale oom te vermelden die in de controlepost werkte maar uw broer, die hetzelfde zou hebben gedaan, die eveneens zou zijn meegenomen door de taliban, en die de oorzaak zou zijn geweest van de beweerde moord op uw ouders, angstvallig te verzwijgen. Nog minder steekhoudend is dat u in uw eerste verzoek uw directe betrokkenheid zou hebben verzwegen. Waar u nu immers stelde dat u het was die kledij en voedsel naar uw broer in de controlepost bracht, ontkende u in uw eerste verzoek in de checkpost te zijn geweest, het zou uw vader zijn geweest die er soms ging om te roken en een babbeltje te slaan met uw oom maar zelfs hij ging er niet binnen (CGVS, 15 maart 2022, p. 10, 12, 17).

Het komt aldus in het geheel niet aannemelijk over dat u in uw eerste verzoek een 'afgezwakte' versie van uw relaas zou hebben verteld, die u en uw directe familie minder impliceerde dan het in werkelijkheid was. Los daarvan weerlegt u met uw bijkomende verklaringen in het geheel niet de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas dat u in uw eerste verzoek aanbracht en dat nog steeds de kern zou vormen van uw nieuwe versie.

Met betrekking tot de kopieën van nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van uw nieuwe verklaringen, elf foto's van uw broer A.H., een opleidingscertificaat van uw broer, twee bankkaarten van uw broer, de achterkant van zijn badge, twee borgdocumenten van het leger, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Dit is des te klemmender bij kopieën. Betreffende de foto's en stukken van uw beweerde broer dient nog toegevoegd dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend daar uit niets blijkt dat de desbetreffende persoon werkelijk een familielid van u zou zijn, en daar foto's door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name dat de taliban uw jongste broer kwamen zoeken om hem te rekruteren, dat uw oom zei dat hij ondertussen in Iran was maar dat u denkt dat de taliban hem meenamen (verklaring volgend verzoek, 7 juni 2023, punt 22), moet worden benadrukt dat deze ook niet overtuigen. Het gaat hier vooreerst om een blote bewering. Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw eigen relaas kan uit dat relaas ook geen reden geput worden om te denken dat de taliban uw jongste broer zou viseren. Verder heeft de taliban op heden de macht in Afghanistan zodat zij niet wanhopig op zoek moeten naar jonge strijders voor de strijd tegen de vorige regering in het hele land. In zoverre zij nog nieuwe leden zouden zoeken, lijkt het daarnaast niet geloofwaardig dat zij daarvoor zouden moeten rekenen op dermate jonge kindsoldaten. U stelde in dat kader immers op 23 februari 2021 dat uw jongste broer toen 9 jaar oud was, wat impliceert dat

hij ook op heden nog steeds geen 12 jaar oud is (verklaring DVZ, 23 februari 2021, punt 17). Aan uw bewering kan dan ook geen geloof worden gehecht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan:***

Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet

worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat ook na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische**

en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername

heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om

internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen nieuwe elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van:

- artikels 48/3, 48/4, 48/6, 51/8, 57/6/2 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Zorgvuldigheidsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;
- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”.

Verzoeker zet het middel als volgt uiteen:

“Eerste onderdeel

Artikel 57/6/2, §1 van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt: [...]

De verzoeker heeft veel elementen neergelegd bevestigend namelijk zijn huidige relaas. Hij heeft ook nieuwe verklaringen neergelegd over zijn vluchtrelaas : [...]

In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat geen enkele van deze elementen een nieuw element is in de zin van artikel 51/8 en 57/6/2 van de wet van 15.12.1980, zonder dat ook maar één vraag gesteld werd over deze elementen gezien de verzoeker niet werd verhoord en ook over zijn nieuwe asielmotieven.

Er werd inderdaad geen enkele vraag gesteld of bijkomende onderzoek gedaan naar de documenten en zijn echte asielmotieven.

Dat verzoeker niet gehoord wordt over de nieuwe elementen die hij heeft neergelegd en zijn echte asielmotieven is niet begrijpelijk. Dat tegenpartij geen bijkomend onderzoek heeft gedaan over de nieuwe elementen is ook niet begrijpelijk.

Zodoende heeft tegenpartij het verzoek kennelijk onzorgvuldig onderzocht en de bestreden beslissing kennelijk gebrekkig gemotiveerd.

Tegenpartij heeft kennelijk tekortgeschoten aan haar plicht om zorgvuldig te onderzoeken of de elementen die verzoeker neerlegde en aanhaalde in zijn nieuwe verzoek tot internationale bescherming zijn kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire bescherming.

Dit is volledig in strijd met artikel 57/6/2 van de wet van 15.12.1980 dat tegenpartij gebiedt te onderzoeken of de elementen die verzoeker neerlegt de kans groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 in aanmerking komt of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

Tweede onderdeel

Het CGVS stelt dat de nieuwe asielaanvraag niet ontvankelijk is omdat de verzoeker zijn verklaringen heeft gewijzigd.

Verzoekers asielaanvraag is immers gebaseerd op nieuwe elementen die nooit beoordeeld werden door tegenpartij of in beroep door uw Raad. In de bestreden beslissing werd geen uitspraak gedaan over de voorgelegd documenten of de verklaringen van de verzoeker.

De redenen waarom hij niet de waarheid heeft verteld worden ook niet in aanmerking genomen. Het CGVS verwijst enkel naar het feit dat de verzoeker de Belgische instantie heeft misleid en neemt niet in aanmerking de neergelegde documenten en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker (minderjarig).

UNHCR stelt in zijn rapport "Beyond proof, credibility assesment in EU Asylum Systems", van mei 2013: [...]

UW raad stelt in een arrest nummer 95 404 van 18.01.2013 vast: [...]

Er is bijgevolg omwille van de aanwezigheid van deze relevante documenten en verklaringen en de toelichtingen van de verzoeker over de redenen van het niet aanhalen van zijn asielmotieven, een manifeste schending van artikels 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet waar te nemen.

Door geen uitspraak te doen over de inhoud van de nieuwe elementen en de redenen over het niet aanhalen van zijn echte asielmotieven, heeft tegenpartij geen grondig onderzoek uitgevoerd over zijn dossier.

Het is ook belangrijk op te merken dat de verzoeker minderjarig was toen hij in België aankwam. Gezien zijn jonge leeftijd is het begrijpelijk dat hij zich heeft laten beïnvloeden door andere mensen en hen liever geloofde.

De verzoeker erkent zijn vergissing in zijn eerste asielaanvraag en betreurt dat hij niet de werkelijke redenen voor zijn vertrek heeft vermeld.

Hij wenst in het kader van zijn tweede asielaanvraag nieuwe elementen te geven van de feiten die zijn vertrek uit het land hebben gemotiveerd, met nieuwe bewijzen."

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van:

"- De zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

- Artikelen 48/3, 48/6 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"Eerste onderdeel

De verzoeker heeft zijn land op zeer jonge leeftijd verlaten. Hij verblijft bijna 3 jaren in België. Zoals de taliban nu sinds 2021 aan de macht zijn in Afghanistan, kan de verzoeker beschouwd worden als 'verwesterd'. Hij vreest om zo door de Taliban gepercipieerd te worden en hierdoor gevaar te lopen.

De verzoeker deelt niet de religieuze en politieke opvattingen van de Taliban en heeft zich met de tijd in de maatschappij van België geïntegreerd. De verzoeker spreekt bijvoorbeeld Frans. De verzoeker is in België aangekomen als minderjarige en diende in 2020 zijn eerste asiel aanvraag. Hij heeft hier ondertussen zijn bestaan opgebouwd.

Hij heeft ook een sociaal netwerk in België opgebouwd waarmee hij vele momenten doorbrengt.

De verzoeker heeft zijn bestaan in België opgebouwd. Hij heeft geen enkele band meer met Afghanistan, is hier volledig geïntegreerd, is hier naar school geweest, spreekt vloeiend Frans, heeft hier altijd gewerkt, heeft een uitgebreide vrienden- en kennissenkringen uitgebouwd, ...

Het rapport « Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation» van 26.03.2021 – stelt wat volgt: [...]

Op het moment van zijn vertrek was de verzoeker 15-16 jaar oud. Ondertussen is hij 19 jaar en verblijft 3 jaar in België. Omwille van zijn verblijf in België tijdens zijn jeugd en van zijn integratie in de Belgische samenleving, kan er sprake van zijn van een toegeschreven verwestering.

In geval van terugkeer zal hij gepercipieerd worden als verwesterd door de traditionele Afghaanse maatschappij en door de taliban na jarenlang weg te blijven uit Afghanistan.

Voor Afghanen die op jongere leeftijd, al minderjarigen, naar Europa zijn gekomen, zoals de verzoeker gevoeliger lijken te zijn voor gedragswijzigingen en lopen meer risico als gevolg hiervan op te vallen in geval van terugkeer naar een land en een maatschappij waar ze geen voeling meer mee hebben, zeker tegen de achtergrond van de huidige situatie na de installatie van de talibancontrole.

De verzoeker heeft zijn land op zeer jonge leeftijd verlaten. Zoals de taliban nu sinds 2021 aan de macht zijn in Afghanistan, kan de verzoeker beschouwd worden als 'verwesterd'. Hij vreest om zo door de Taliban gepercipieerd te worden en hierdoor gevaar te lopen.

In het geval van verzoeker moet in dit verband opgemerkt worden dat hij 3 jaar geleden zijn land van herkomst verlaten heeft en sedert even land in België, een Europees, Westers land woont. Hij heeft een cruciale periode in zijn ontwikkeling in België beleefd, gescheiden van zijn ouders en andere familieleden, omringd door een voogd, zijn gastgezin en professionele hulpverleners, schoolleraren, maatschappelijk assistenten, vrienden, ...

Er kan dus redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker na een verblijf van een lange periode in België in een cruciale periode van zijn ontwikkeling, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd riskeert gezien te worden.

De percipieerde verwesterd Afghanen lopen het risico op vervolgingsdaden. Ze riskeren geconfronteerd te worden met een ernstig wantrouwen door de gemeenschap met stigmatisering, discriminatie en sociale en familiaal uitsluiting tot gevolg. Hierdoor dreigen Afghanen die terugkeren uit het Westen in een situatie van extreme materiele deprivatie te belanden, die hen niet in staat stelt een menswaardig leven te leiden, waardoor aan de minimumgrens van ernst van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing is in de zin van artikel 48/4 -, par 2, b), Vreemdelingenwet.

In geval van terugkeer zullen de taliban op de hoogte zijn dat verzoeker in het Westen heeft verbleven. Verzoeker heeft geen Afghaans paspoort. Indien hij nu terug dient te reizen naar Afghanistan, zal dit met ofwel een Afghaans paspoort zijn dat afgeleverd werd door de ambassade in Brussel ofwel met een laissez-passer, hetgeen hoe dan ook zijn verblijf in het Westen verraadt. Bij zijn aankomst in de door de Taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul, is het eenvoudig voor de feitelijke autoriteiten om de herkomst van verzoeker te achterhalen.

Indien hij over land zou reizen, kunnen de stempels in zijn paspoort of laissez-passer roet in het eten strooien en dreigt hij bij checkpoints aan een controle onderworpen te worden. Hierdoor loopt verzoeker extra risico om opgemerkt te worden door de Taliban, te meer in geval van een identiteitscontrole of een eenvoudige ondervraging waarmee ontdekt kan worden dat hij in het Westen verbleven en dat sommige waarden of gewoonten zodanig fundamenteel zijn geworden voor hun identiteit dat de personen in kwestie moeilijk hun plaats kunnen vinden binnen de traditionele Afghaanse samenleving, en op die manier zeer snel het doelwit kunnen worden van de Taliban.

Voor de verzoeker, is het ook om zich te gedragen volgens conservatieve en religieuze sociale voorschriften. Het mag niet van de verzoeker verwacht worden dat hij zich bij terugkeer aanpast aan de geldende normen en waarden. Jongeren die op erg jonge leeftijd toekomen in het Westen spreken misschien nog wel Dari of Pashtu, maar hun accent en gedrag zijn anders bij terugkeer, waardoor ze meteen opvallen. Daarnaast beschikken ze niet over de plaatselijke kennis en ervaring die nodig is om risico's in te schatten of aan te pakken. Verzoeker is op erg jonge leeftijd aangekomen in het Westen, namelijk op 15-jarige leeftijd, op een moment waarop hij inderdaad nog erg beïnvloedbaar was. Ondertussen verblijft verzoeker reeds 4 jaar in België.

Op dit moment is verzoeker zijn persoonlijkheid beïnvloed door Westerse waarden en normen, wat uit zijn enorm integratie en duurzame lokale verankering blijkt. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt bovendien dat de sociale ontwikkeling en persoonlijkheidsontwikkeling plaatsvindt tijdens deze belangrijke en vormgevende tienerjaren. De adolescentie, het ontwikkelingsstadium tussen de kindertijd en de volwassenheid is een tijd van grote fysieke, cognitieve en sociale veranderingen. De identiteit van jongeren wordt niet alleen gevormd door interne factoren, maar ook door externe factoren zoals hoe tieners zichzelf definiëren in relatie tot hun leeftijdsgenoten, school, familie en sociale omgeving. Afghaanse jongeren die deze belangrijke levensfase in het Westen hebben doorgebracht, zijn veranderd. Hun culturele, religieuze en traditionele 'kompas' is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor hen een enorme uitdaging is om zich in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer.

Er is een vrees bij een terugkeer dat de verzoeker zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhanger van de taliban zal komen staan. Er zijn een aantal elementen eigen aan de verzoeker:

- 1. Hij heeft zijn land verlaten op een vrij jonge leeftijd en verblijft in België sinds bijna 3 jaar.*
- 2. Hij heeft een integratie in de Belgische samenleving: spreekt goed Frans, gaat op school, ...*
- 3. Hij heeft/zal belangrijke levensfase in het westen gehad/hebben (groot deel van zijn puberteit). Daardoor is hij niet vertrouwd met de plaatselijke gebruiken en normen.*
- 4. Hij heeft een Europese levensstijl (kledij, haar, school, sport, uitgaan met vrienden (multiculturaliteit), werk, ...*

Er moet ook rekening worden gehouden met de manier waarop de taliban het dagelijks leven in Afghanistan reguleert en dat het niet naleven van deze strikte normen leiden tot foltering, inhumane en/of vernederende bestraffing door de taliban.

De verzoeker verwijst naar de Nansen Note 3-2022 “Nansen note 3 – 2022 Afghanistan : een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer”² die de nood aan bescherming van personen die Afghanistan zijn ontvlucht van bespreekt. De taliban reguleren het dagelijks leven tot in detail. Er is sprake van een ondoorzichtig en inconsistent juridisch systeem en het niet naleven van de sociale normen gesteld door de taliban kunnen tot zeer zware straffen leiden.

Nansen Note stelt : [...]

De informatie bevestigt dat de verzoeker in geval van terugkeer het risico loopt om te worden blootgesteld aan vervolging en de perceptie leeft dat terugkeerde waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

Er bestaan zwaarwegende redenen om aan te nemen dat de strikte interpretatie van de Islamitische waarden en normen door de taliban een risico vormt voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban. Immers, de straffen toegebracht door de taliban op het niet naleven van deze waarden en normen zijn zo ernstig dat zij onder de reikwijdte van artikel 3 EVRM of artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet vallen.

Tweede onderdeel

Een van de elementen van de vluchtelingendefinitie is dat vluchtelingen geen bescherming kunnen invoeren in hun land van herkomst.

De Staat wordt gezien als de actor van bescherming in het vluchtelingenrecht. Artikel 7, tweede lid van de Kwalificatieverrichting (Richtlijn 2011/95/EU) stelt de volgende voorwaarden waaraan de actor van bescherming moet voldoen: [...]

Omtrent de rol van de Taliban als mogelijk actor van bescherming, stelt de European Union Agency for Asylum het volgende: [...]

De Taliban is nog door geen enkele Staat erkend als overheid. Hierdoor bestaan er ook geen diplomatieke relaties met het land. Er kunnen aldus evenmin individuele garanties gevraagd of toegekend worden, aangezien België de Taliban niet beschouwt als volwaardige overheid.

De Taliban zijn geen volwaardige actor van bescherming, waardoor geen enkele garantie op bescherming en veiligheid kan gegeven worden. Om die redenen moet verzoeker erkend worden als vluchteling.

Er moet ook rekening worden gehouden met de manier waarop de taliban het dagelijks leven in Afghanistan reguleert en dat het niet naleven van deze strikte normen leiden tot foltering, inhumane en/of vernederende bestraffing door de taliban.

De verzoeker verwijst naar de Nansen Note 3-2022 “Nansen note 3 – 2022 Afghanistan : een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer” die de nood aan bescherming van personen die Afghanistan zijn ontvlucht van bespreekt. De taliban reguleren het dagelijks leven tot in detail. Er is sprake van een ondoorzichtig en inconsistent juridisch systeem en het niet naleven van de sociale normen gesteld door de taliban kunnen tot zeer zware straffen leiden.

Nansen Note stelt :

[...]

De informatie bevestigt dat de verzoeker in geval van terugkeer het risico loopt om te worden blootgesteld aan vervolging en de perceptie leeft dat terugkeerde waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

Er bestaan zwaarwegende redenen om aan te nemen dat de strikte interpretatie van de Islamitische waarden en normen door de taliban een risico vormt voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban. Immers, de straffen toegebracht door de taliban op het niet naleven van deze waarden en normen zijn zo ernstig dat zij onder de reikwijdte van artikel 3 EVRM of artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet vallen.

Derde onderdeel

[herneming van het begin van het tweede onderdeel, meer bepaald de uiteenzetting dat de taliban geen volwaardige actor van bescherming is]”.

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van:

“- artikels 48/4, 48/5, 48/6, 51/8 , 57/6/2 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- artikelen 6, 24, 27 en 28 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK)

- zorgvuldigheidsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

- Artikel 4.3 en 15(c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13.12.2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in

aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn)".

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

"Eerste onderdeel

Invulling van artikel 48/4, §2, b)

[theoretische uiteenzetting]

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan, de hongersnood die het leven van een groot deel van de bevolking bedreigt, is duidelijk het gevolg van het optreden van actoren. De machtsovername door de Taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, hebben ertoe geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op voedselgebied.

1. Huidige situatie in Afghanistan en toets van het artikel 3 van het EVRM

a) Afghanistan has a functioning central Government and functioning infrastructures remain in place

[verwijzingen naar en analyse van landeninformatie]

b) Second, Afghanistan, remains under Government control, unlike the majority of south and central Somalia, which, since 2008, has been under the control of Islamic insurgents.

[verwijzingen naar en analyse van landeninformatie]

c) Third, although UNHCR has observed that the humanitarian space in Afghanistan is declining in some areas as a result of the continuing instability (see paragraph 43 above), there remains a significant presence of international aid agencies in Afghanistan, unlike in Somalia where international aid agencies were refused permission to operate in multiple areas.

[verwijzingen naar en analyse van landeninformatie]

d) Fourth, even though the difficulties and inadequacies in the provision for persons with disabilities in Afghanistan cannot be understated, it cannot be said that such problems are as a result of the deliberate actions or omissions of the Afghan authorities rather than attributable to a lack of resources.

[verwijzingen naar en analyse van landeninformatie]

Er dient rekening te worden gehouden met de jonge leeftijd van de verzoeker en het feit dat zijn ouders in zware omstandigheden leven. Bovendien heeft de vader van de verzoeker sinds een paar weken hun dorp verlaten. Volgens de informatie gegeven aan de verzoeker zou hij graag de Europese-Unie bereiken door de problemen met de taliban. Zijn gezin kan enkel overleven dankzij de hulp die ze van de oom van de verzoeker krijgen.

Er zijn indicaties van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de al precaire socio-economische omstandigheden. De humanitaire crisis in Afghanistan is vergelijkbaar met de situatie in het arrest Sufi en Elmi en overwegend te wijten aan handelingen van actoren. De verzoeker, in geval van terugkeer naar Afghanistan, zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Het is nu het geval voor zijn gezin in Afghanistan.

Uit hetgeen wat voorafgaat volgt dat de verzoeker dient de subsidiaire bescherming te genieten.

Tweede onderdeel

[theoretische uiteenzetting inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en verwijzingen naar landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan]

Uit het geheel van wat voorafgaat, volgt dat de voorgelegde rapporten uiterst zorgvuldig gelezen moeten worden en met de nodige terughoudendheid. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins in welke mate zij rekening heeft gehouden met voormelde kritische bemerkingen opgenomen in het rapport op basis waarvan zij haar beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet steunt."

2.2. Bij aanvullende nota van 11 maart 2024 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL-verwijzingen bij:

- EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van december 2023;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;

- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023.

2.3. Bij aanvullende nota van 14 maart 2024 voegt verzoeker volgende stukken:

"1. Belastingaangifte (inkomsten 2021)

2. Vakantiegeld

3. Arbeidsovereenkomst voor arbeiders - keukenhulp - van 1.10.2023 tot 31.12.2023

4. Arbeidsovereenkomst voor arbeiders - zaalmedewerker - 01.4.2023-30.9.2023

5. Arbeidsovereenkomst voor arbeiders - zaalmedewerker - 13.12.2022-31.3.2023

6. Bewijs van deelname aan DASPA

7. Bewijs van schoolbezoek als reguliere student

8. Certificaat van schoolbezoek

9. Schoolrapport voor het schooljaar 2020-2021

10. Formulier 281.10

11. Individuele rekening - 13.12.2021-26.12.2021

12. Loonstrook juli 2021

13. Bewijs van inschrijving bij Forem

14. Bewijs van inschrijving bij Forem

15. Loonstroken

16. Brief van Forem

17. Individueel begeleidingsplan

18. Getuigenis van zijn voogd".

2.4. Bij aanvullende nota van 15 maart 2024 voegt verzoeker "foto's [...] die zijn dagelijkse leven laten zien. Het gaat om foto's met zijn vrienden, op zijn werkplek, in het centrum...".

Beoordeling

3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

5. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Te dezen kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19 (verder: HvJ 10 juni 2021)) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, randnrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek aan een voorafgaand onderzoek onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, randnr. 44). Verder wordt elk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming is overgelegd, beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU (HvJ 10 juni 2021, randnr. 44). De beoordeling van de bewijzen die worden overgelegd ter staving van een verzoek om internationale bescherming mag niet verschillend zijn naargelang het gaat om een eerste verzoek of een volgend verzoek. De asielinstanties zijn gehouden samen te werken met een verzoeker bij de beoordeling van de relevante elementen van diens volgend verzoek als de verzoeker ter staving van dat verzoek documenten overlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld (HvJ 10 juni 2021, randnr. 63). Aldus betekent het feit dat een document niet kan worden geauthentiseerd of dat er geen objectief

verifieerbare bron is, niet automatisch dat dit geen nieuw element of nieuwe bevinding is (HvJ 10 juni 2021, randnr. 54).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, randnr. 37). De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

6. Verzoeker diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 23 september 2020. Op 31 augustus 2022 nam verweerder in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 283 199 van 16 januari 2023. Verzoeker diende geen cassatieberoep in.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming verschillende bijkomende elementen en verklaringen heeft aangebracht (verklaring volgend verzoek van 7 juni 2023; stukken neergelegd bij het CGVS: elf foto's van verzoekers broer A.H., een opleidingscertificaat van zijn broer, twee bankkaarten van zijn broer, de achterkant van zijn badge, twee borgdocumenten van het leger).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

"Met betrekking tot uw nieuwe verklaringen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, dat zij minstens fundamentele omissies in uw eerste verzoek zouden zijn geweest, of dat zij een belangrijke andere wending aan de verklaringen van uw eerste verzoek geven, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Met name stelde u een oudere broer te hebben die u niet vermeldde in uw eerste verzoek. Deze broer, A.H., werkte ook in de controlepost waar uw maternale oom werkte. U was het die kledij en voedsel naar uw broer in de controlepost bracht. Toen de mannen van ISIS (daesh/ISKP) uw ouders vermoordden, was hun eigenlijke doel om uw broer te rekruteren. Na dat incident probeerde uw maternale oom u ook bij de Afghaanse lokale politie (ALP) binnen te krijgen maar u werd geweigerd omdat u minderjarig was. Uw broer probeerde u dan in het leger te krijgen maar dat lukte evenmin, omwille van dezelfde reden. Gezien u zowel vervolging door de taliban als door ISIS riskeerde, was uw enige resterende optie dan ook het land te

verlaten. U voegde nog toe dat na de machtsovername niet enkel uw oom, maar ook uw oudere broer, werd meegenomen door de taliban.

Hier moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die op een relaas dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Verder dient er te worden op gewezen dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming per definitie inhoudt dat een verzoeker potentieel gevoelige informatie moet delen met de behandelende instanties van het verzoek. De vertrouwelijkheid van de meegedeelde informatie is hierbij gegarandeerd. Het is de plicht van de verzoeker om internationale bescherming om zijn volledige medewerking te verlenen aan het onderzoek en alle relevante feiten in dat verband mee te delen. Elementen of gebeurtenissen die reeds plaatsvonden voor het indienen van het eerste verzoek, en waarvan de verzoeker op de hoogte was, kunnen strikt genomen niet worden beschouwd als nieuwe elementen daar zij hadden moeten worden aangebracht in het eerste verzoek. Nu u deze elementen in het kader van uw eerste verzoek niet heeft aangehaald, zelfs niet in het kader van uw beroep ingediend bij de RvV, wordt vermoed dat het hier gaat om verzonnen elementen die slechts worden aangehaald in de hoop opnieuw toegang tot de procedure ten gronde te krijgen. Dit is des te meer zo daar u geen enkele overtuigende uitleg geeft voor het niet vermelden van de "nieuwe" elementen in uw eerste verzoek. U legt de verantwoordelijkheid daarentegen volledig bij 'andere mensen' die u zeiden dat u sommige elementen niet mocht vermelden (verklaring volgend verzoek, 7 juni 2023, punt 14, 17, 20). De verantwoordelijkheid om de waarheid te vertellen aan de instanties die u om internationale bescherming verzoekt is echter geheel de uwe.

Betreffende de elementen die u aldus bewust zou hebben verzwegen in uw eerste verzoek, kan ook worden vastgesteld dat zij niet van een dusdanige aard of gevoeligheid zijn dat u ze zou willen verzwijgen, indien zij waar zouden zijn. Integendeel, het gaat hier net om elementen die zouden aantonen dat ISIS en de taliban méér redenen zouden hebben om u te viseren. Moesten deze elementen waar zijn geweest, dan zou u er enkel baat bij hebben gehad om ze eerder te vermelden. Zo houdt het geen steek dat men u zou geadviseerd hebben om wel uw maternale oom te vermelden die in de controlepost werkte maar uw broer, die hetzelfde zou hebben gedaan, die eveneens zou zijn meegenomen door de taliban, en die de oorzaak zou zijn geweest van de beweerde moord op uw ouders, angstvallig te verzwijgen. Nog minder steekhoudend is dat u in uw eerste verzoek uw directe betrokkenheid zou hebben verzwegen. Waar u nu immers stelde dat u het was die kledij en voedsel naar uw broer in de controlepost bracht, ontkende u in uw eerste verzoek in de checkpost te zijn geweest, het zou uw vader zijn geweest die er soms ging om te roken en een babbeltje te slaan met uw oom maar zelfs hij ging er niet binnen (CGVS, 15 maart 2022, p. 10, 12, 17).

Het komt aldus in het geheel niet aannemelijk over dat u in uw eerste verzoek een 'afgezwakte' versie van uw relaas zou hebben verteld, die u en uw directe familie minder impliceerde dan het in werkelijkheid was. Los daarvan weerlegt u met uw bijkomende verklaringen in het geheel niet de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas dat u in uw eerste verzoek aanbracht en dat nog steeds de kern zou vormen van uw nieuwe versie.

Met betrekking tot de kopieën van nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van uw nieuwe verklaringen, elf foto's van uw broer A.H., een opleidingscertificaat van uw broer, twee bankkaarten van uw broer, de achterkant van zijn badge, twee borgdocumenten van het leger, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Dit is des te klemmender bij kopieën. Betreffende de foto's en stukken van uw beweerde broer dient nog toegevoegd dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend daar uit niets blijkt dat de desbetreffende persoon werkelijk een familielid van u zou zijn, en daar foto's door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name dat de taliban uw jongste broer kwamen zoeken om hem te rekruteren, dat uw oom zei dat hij ondertussen in Iran was maar dat u denkt dat de taliban hem meenamen (verklaring volgend verzoek, 7 juni 2023, punt 22), moet worden benadrukt dat deze ook niet overtuigen. Het gaat hier vooreerst om een blote bewering. Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw eigen relaas kan uit dat relaas ook geen reden geput worden om te denken dat de taliban uw jongste broer zou viseren. Verder heeft de taliban op heden de macht in Afghanistan zodat zij niet wanhopig op zoek moeten naar jonge strijders voor de strijd tegen de vorige regering in het hele land. In zoverre zij nog nieuwe leden zouden zoeken, lijkt het daarnaast niet geloofwaardig dat zij daarvoor zouden moeten rekenen op dermate jonge kindsoldaten. U stelde in dat kader immers op 23 februari 2021 dat uw jongste broer toen 9 jaar oud was, wat impliceert dat hij ook op heden nog steeds geen 12 jaar oud is (verklaring DVZ, 23 februari 2021, punt 17). Aan uw bewering kan dan ook geen geloof worden gehecht."

Verzoeker biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en terecht en draagkrachtig zijn. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe geheel in gebreke.

Verzoeker komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn relaas, het hekelen niet te zijn gehoord over de nieuwe elementen, het poneren dat de redenen waarom hij de waarheid niet vertelde, de neergelegde documenten en zijn persoonlijke omstandigheden (minderjarigheid) niet in aanmerking werden genomen en het hekelen van de motivering en gevolgtrekkingen van verweerder. Dit vormt bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee verzoeker er – mede gelet op wat volgt – geenszins in slaagt de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen of ontkrachten, laat staan aannemelijk maken dat de kans minstens aanzienlijk vergroot is dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat hij niet werd gehoord door verweerder.

Te dezen dient erop gewezen dat uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen (verklaring volgend verzoek van 7 juni 2023, toegevoegd aan het administratief dossier). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”.

Voorts dient erop gewezen dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring volgend verzoek van 7 juni 2023, p. 2).

Daarnaast heeft verweerder de redenen waarom verzoeker de waarheid niet vertelde, de neergelegde documenten en zijn persoonlijke omstandigheden wel degelijk in aanmerking genomen. In de bestreden beslissing wordt immers terecht gesteld dat verzoeker geen aannemelijke uitleg heeft gegeven voor het niet vermelden van de nieuwe elementen in zijn eerste verzoek en dat verzoeker de verantwoordelijkheid daarentegen volledig bij “andere mensen” legt die hem zeiden dat hij sommige elementen niet mocht vermelden (verklaring volgend verzoek van 7 juni 2023, punten 14 en 17). Bovendien wordt terecht opgemerkt dat de door verzoeker verzwezen elementen net zouden aantonen dat daesh en de taliban méér redenen zouden hebben om hem te viseren, zodat het geen steek houdt dat men verzoeker zou geadviseerd hebben om wel zijn maternale oom te vermelden die in de controlepost werkte, maar niet zijn broer, die hetzelfde zou hebben gedaan, die eveneens zou zijn meegenomen door de taliban, en die de oorzaak zou zijn geweest van de beweerdte moord op verzoekers ouders. Terecht stelt verweerder dat het nog minder steek houdt dat verzoeker zijn eigen directe betrokkenheid, met name dat hijzelf naar de controlepost ging, in het kader van zijn eerste verzoek heeft verzwegen. Er kan niet worden ingezien, noch verduidelijkt verzoeker, hoe verzoekers jonge leeftijd deze fundamentele omissies in zijn verklaringen tijdens zijn eerste verzoek kunnen verschonen. Daarnaast blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de door verzoeker bijgebrachte documenten op gedegen en afdoende wijze werden onderzocht door verweerder en dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. In navolging van verweerder meent de Raad dat verzoekers bijgebrachte nieuwe verklaringen en elementen, die voortbouwen op zijn asielrelaas in het kader

van zijn eerste verzoek, minstens fundamentele omissies in zijn verklaringen tijdens zijn eerste verzoek betreffen en geen ander licht kunnen werpen op het als ongeloofwaardig beoordeeld asielrelaas in het kader van zijn eerste verzoek.

8. Verder dient opgemerkt dat verzoekers Afghaanse nationaliteit en identiteit en zijn herkomst uit Chaparhar in de provincie Nangarhar niet worden betwist.

Evenmin wordt betwist dat verzoeker Afghanistan op vijftienjarige leeftijd heeft verlaten in 2020, vóór de machtsovername door de taliban, en dat hij op heden bijna 4 jaar in België verblijft.

Gelet op verzoekers individuele profiel en de actuele situatie in Afghanistan zijn er bepaalde risico's die bij een terugkeer naar Afghanistan een gedegen onderzoek vergen.

8.1. Uit de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad volgt in deze de richtsnoeren van EUAA (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

8.2. De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoeker.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd.”* (eigen onderlijning), (HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)’ van UNHCR stelt (cf. § 45): *“However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.”* (eigen vertaling: *“Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.”*).

8.3. In dit verband heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van het voorliggende beroep, de mogelijkheid om zijn huidige verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen in het licht van de situatie in Afghanistan en desgevallend individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van deze wet in aanmerking komt. Verzoeker kan dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en/of via een aanvullende nota of middels zijn verklaringen ter terechtzitting, een mogelijkheid waarvan hij *in casu* gebruik heeft gemaakt aangezien hij in het verzoekschrift en de aanvullende nota's wijst op een voorgehouden verwestering en hieromtrent stukken bijbrengt.

Bij aanvullende nota van 14 maart 2024 voegt verzoeker volgende stukken:

“1. *Belastingaangifte (inkomsten 2021)*

2. *Vakantiegeld*

3. *Arbeidsovereenkomst voor arbeiders - keukenhulp - van 1.10.2023 tot 31.12.2023*

4. *Arbeidsovereenkomst voor arbeiders - zaalmedewerker - 01.4.2023-30.9.2023*

5. *Arbeidsovereenkomst voor arbeiders - zaalmedewerker - 13.12.2022-31.3.2023*

6. *Bewijs van deelname aan DASPA*

7. *Bewijs van schoolbezoek als reguliere student*

8. *Certificaat van schoolbezoek*

9. *Schoolrapport voor het schooljaar 2020-2021*

10. *Formulier 281.10*

11. *Individuele rekening - 13.12.2021-26.12.2021*

12. *Loonstrook juli 2021*

13. *Bewijs van inschrijving bij Forem*

14. *Bewijs van inschrijving bij Forem*

15. *Loonstroken*

16. *Brief van Forem*

17. *Individueel begeleidingsplan*

18. *Getuigenis van zijn voogd*”.

Bij de aanvullende nota van 15 maart 2024 voegt verzoeker “foto's [...] die zijn dagelijkse leven laten zien. Het gaat om foto's met zijn vrienden, op zijn werkplek, in het centrum...”.

In de huidige fase van de procedure liggen bijgevolg nieuwe elementen voor, die, rekening houdend met verzoekers profiel en de actuele landeninformatie, *prima facie* de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

9. Gelet op de talrijke nieuwe documenten tijdens de beroepsprocedure en de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting verkeert de Raad in de onmogelijkheid om verdere duiding te krijgen omtrent de mogelijke risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de elementen, eigen aan zijn zaak, in het kader van een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze normoverschrijding alsook een (toegeschreven) verwestering, met inachtneming van actuele landeninformatie.

10. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 september 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS